

Sygn. akt I NO 53/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bosek (przewodniczący)

SSN Oktawian Nawrot

SSN Grzegorz Żmij (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania M. A. L.

od decyzji Ministra Sprawiedliwości nr DKO-[...] z dnia 18 września 2018 r.

w przedmiocie odmowy udzielenia płatnego urlopu dla poratowania zdrowia

z udziałem Ministra Sprawiedliwości

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 27 marca 2019 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Wnioskiem datowanym na dzień 7 września 2018 r. M. L. - Sędzia Sądu Okręgowego w Ł., na podstawie art. 93 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (p.u.s.p.), zwróciła się do Ministra Sprawiedliwości o udzielenie płatnego, 6-miesięcznego urlopu dla poratowania zdrowia. W uzasadnieniu wskazała, że w dniu 22 maja 2017 r. doznała rozległego zawału serca. Następnie do połowy listopada 2017 r. przebywała na zwolnieniu lekarskim uczęszczając na rehabilitację kardiologiczną, odnoszącą skutek

w postaci poprawy stanu zdrowia. W maju 2018 r. stan zdrowia skarżącej uległ pogorszeniu, na skutek czego od dnia 9 maja 2018 r. do dnia 26 lipca 2018 r. nieprzerwanie korzystała ze zwolnień lekarskich, poddając się zabiegom rehabilitacyjnym. Od 27 sierpnia 2018 r., korzystając z chwilowej przerwy w turnusach rehabilitacyjnych M. L. powróciła do pracy. Skarżąca wskazała, że z opinii specjalisty - kardiologa z dnia 23 lipca 2018 r. wynika, że jej stan zdrowia jest niestabilny, nie rokuje poprawy w ciągu najbliższych kilku miesięcy i wymaga kontynuowania intensywnego leczenia, polegającego na zabiegach rehabilitacyjnych odbywanych 4-5 razy w tygodniu w godz. 7.30 - 15.30, przy czym brak jest innej możliwości uzyskania poprawy stanu zdrowia odwołującej się. Zmniejszenie intensywności tych zabiegów może doprowadzić do pogorszenia się stanu zdrowia i prawdopodobnej hospitalizacji. W ocenie skarżącej sprawowanie urzędu Sędziego Sądu Okręgowego w Ł. jest obecnie nie do pogodzenia z koniecznością korzystania z codziennych zabiegów rehabilitacyjnych.

Minister Sprawiedliwości decyzją z dnia 18 września 2018 r., przyjmując za podstawę rozstrzygnięcia art. 93 § 1, 3 i 4 p.u.s.p., odmówił M. A. L. - sędziemu Sądu Okręgowego w Ł. udzielenia płatnego urlopu dla poratowania zdrowia.

W uzasadnieniu rozstrzygnięcia organ wskazał, że M. L. urodziła się [...] 1959 r. natomiast w dniu 10 października 1985 r. mianowano ją asesorem w okręgu Sądu Wojewódzkiego w Ł.. Uchwałą Rady Państwa z dnia 6 lutego 1987 r. M. L. powołano na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w Ł., zaś postanowieniem Prezydenta RP z dnia 23 marca 1999 r. na stanowisko sędziego Sądu Wojewódzkiego w Ł.. Minister Sprawiedliwości wskazał, że M. L. w dniu 18 stycznia 2018 r. wystąpiła po raz pierwszy o udzielenie płatnego urlopu dla poratowania zdrowia. Minister decyzją z dnia 9 marca 2018 r. odmówił wnioskodawczyni udzielenia powyższego świadczenia, natomiast wnioskodawczyni nie zaskarżyła wydanego rozstrzygnięcia. Kolejnym wnioskiem z dnia 7 września 2018 r. M. L. ponownie wystąpiła do Ministra Sprawiedliwości o udzielenie 6 miesięcznego płatnego urlopu dla poratowania zdrowia dołączając dokumentację medyczną na podstawie, której organ m.in. ustalił, że M. L. korzystała ze zwolnienia lekarskiego od dnia 22 maja 2017 r. do dnia 10 listopada 2017 r. i od dnia 9 maja 2018 r. do dnia 26 lipca 2018 r. Z konsultacji kardiologicznej wnioskodawczyni

wynika, że frakcja wyrzutowa lewej komory jej serca wynosi 46%. Organ powołał się na dokumentację medyczną załączoną do obu wyżej wymienionych wniosków oraz zaświadczenie lekarskie z dnia 23 lipca 2018 r., w którym opisany został przebieg dotychczasowego leczenia. W zaświadczeniu stwierdzono, że obecnie stan zdrowia M. L. jest niestabilny i nie rokuje poprawy w okresie najbliższych kilku miesięcy, oraz że od maja 2018 r. wnioskodawczyni przebywała na zwolnieniu lekarskim spowodowanym pogorszeniem stanu zdrowia i koniecznością podjęcia intensywnego leczenia. W zaświadczeniu z Centrum Rehabilitacji wskazano, że w celu poprawy wydolności ogólnej organizmu M. L. konieczne jest leczenie w postaci codziennych zabiegów rehabilitacyjnych prowadzonych w Ośrodku Rehabilitacyjnym [...] w Ł. w godzinach 7.15 do 13.30 i dopiero po zakończeniu okresu rehabilitacji będzie możliwe dokonanie kolejnej oceny stanu zdrowia wnioskodawczyni. W zaświadczeniu wskazano również, że nie ma innej możliwości uzyskania poprawy stanu zdrowia pacjentki, a zaniechanie leczenia, zwłaszcza intensywnej rehabilitacji lub zmniejszenie jego intensywności spowoduje, z dużym prawdopodobieństwem, istotne pogorszenie stanu zdrowia, w tym konieczność ponownej hospitalizacji.

Przechodząc do merytorycznego rozstrzygnięcia, organ przywołał treść art. 93 § 1 p.u.s.p. Wskazał, że celem urlopu jest umożliwienie sędziemu przeprowadzenie takiego leczenia, które doprowadzi do uzyskania trwałej poprawy zdrowia i umożliwi mu dalsze, niezakłócone pełnienie obowiązków służbowych, jak również zaznaczył, iż urlop jest szczególnym uprawnieniem - przywilejem, z którego sędzia może skorzystać, gdy w sposób niebudzący wątpliwości zostanie ustalone, że zachodzą wskazane w ustawie przesłanki do udzielenia tego urlopu, natomiast ciężar wykazania powyższego leży po stronie sędziego. Organ zaznaczył, że nie każda choroba, która uzasadnia wystawienie przez lekarza zaświadczenia o czasowej niezdolności do pracy z powodu choroby, może uzasadnić udzielenie urlopu dla poratowania zdrowia. Konieczne jest zaistnienie szczególnych okoliczności, które w świetle przedstawionej dokumentacji medycznej z uwzględnieniem wiedzy i doświadczenia życiowego, w sposób jednoznaczny wskazują, że udzielenie przedmiotowego urlopu będzie miało istotne znaczenie dla prowadzonego leczenia i jego rezultatu w postaci uzyskania trwałej poprawy stanu

zdrowia, a jednocześnie, że leczenia tego nie da się przeprowadzić w warunkach zwolnienia lekarskiego lub jest to utrudnione albo z precyzyjnie określonych powodów niesprzysługujące procesowi leczenia. W ocenie Ministra Sprawiedliwości M. L. takich okoliczności nie wykazała, a w oparciu o dołączoną dokumentację nie można stwierdzić by zachodziły przesłanki do udzielania płatnego urlopu dla poratowania zdrowia. Orzeczenie lekarskie z dnia 25 lipca 2018 r. stwierdza, że wobec braku przeciwwskazań zdrowotnych M. L. jest zdolna do wykonywania pracy. Zestawienie tego orzeczenia oraz zaświadczeń z dnia 23 lipca 2018 r. i z dnia 20 sierpnia 2018 r. wskazuje na istotne rozbieżności, co do oceny stanu zdrowia wnioskodawczynie, w szczególności czy obecny stan zdrowia wymaga leczenia, dla przeprowadzenia którego konieczne jest zaprzestanie wykonywania obowiązków zawodowych i korzystanie z urlopu dla poratowania zdrowia. Minister Sprawiedliwości zauważył również, iż z dokumentacji przedstawionej przy poprzednim wniosku o udzielenie urlopu dla poratowania zdrowia, wynikało, że leczenie i rehabilitacja po zawale przebiegały bez powikłań i zyskano dobre parametry badań. Także konsultacja kardiologiczna z dnia 20 czerwca 2018 r. stwierdza, że nadal zachowana jest funkcja lewej komory serca skarżącej. Organ wskazał, że nie ma wątpliwości, iż M. L. po przebytych zawale serca powinna pozostawać pod kontrolą lekarską, przestrzegać zaleceń dotyczących diety i wysiłku fizycznego, zażywać zaleczone leki, a także korzystać okresowo z turnusów rehabilitacyjnych, czy lecznictwa uzdrowiskowego, jednakże brak jest przesłanek udzielenia płatnego urlopu dla poratowania zdrowia na okres 6 miesięcy.

Z takim rozstrzygnięciem Ministra Sprawiedliwości nie zgodziła się wnioskodawczynie, wywodząc w dniu 8 października 2018 r. odwołanie, w którym wniosła o uchylenie odmowy i przyznanie płatnego urlopu dla poratowania zdrowia na okres 6 miesięcy.

W ocenie odwołującej się, przyczyną odmowy wydanej przez Ministra Sprawiedliwości jest uzyskanie zaświadczenia z dnia 25 lipca 2018 r. stwierdzającego możliwość wykonywania pracy przez M. L.. Skarżąca wskazała jednak, że zaświadczenie to zostało wystawione w okresie chwilowej poprawy stanu zdrowia, a jego wydanie nie zostało poprzedzone specjalistycznymi

badaniami, natomiast zaświadczenia lekarskie sporządzone przez kardiologów jednoznacznie wskazują na konieczność kontynuowania leczenia w postaci rehabilitacji kardiologicznej, odbywanej kilka razy w tygodniu, w godzinach urzędowania Sądu Okręgowego w Ł.. W ocenie odwołującej się, spełniona została zatem przesłanka wykazania konieczności skorzystania z urlopu dla poratowania zdrowia. Skarżąca zarzuciła, że Minister Sprawiedliwości, przed wydaniem decyzji odmownej, powinien był przynajmniej zasięgnąć opinii biegłego kardiologa, skoro w ocenie Ministra wystąpiły wątpliwości odnośnie stanu zdrowia M. L.. Zamiast tego jednak, samodzielnie rozstrzygnął wątpliwości mimo braku kompetencji do rozstrzygania zagadnień wymagających wiedzy specjalnej. Jednocześnie zdaniem odwołującej się Minister nie wskazał żadnych przyczyn, dla których dokonał takiej oceny dokumentacji lekarskiej. Skarżąca zaznaczyła, że dalej chciałaby kontynuować pracę Sędziego Sądu Okręgowego w Ł., jednakże obecnie jej wykonywanie jest nie do pogodzenia z koniecznością korzystania z codziennych zabiegów rehabilitacyjnych. W jej ocenie udzielenie płatnego urlopu dla poratowania zdrowia jest lepszym rozwiązaniem od korzystania ze zwolnień lekarskich, których udzielanie będzie konieczne przez kilka miesięcy, utrudniając pracę wydziału, w którym odwołująca się orzeka, albowiem przebywanie na okresowych zwolnieniach lekarskich nie pozwala na zapewnienie stałego zastępstwa.

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 20 lutego 2019 r. Minister Sprawiedliwości odnosząc się do argumentacji przedstawionej przez skarżącą w piśmie z dnia 8 października 2018 r. wniósł o nieuwzględnienie odwołania złożonego przez sędzię M. L..

W ocenie Ministra Sprawiedliwości odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie, w braku podstaw do uchylenia bądź zmiany zaskarżonej decyzji z dnia 18 września 2018 r. Zdaniem Ministra z żadnego z przedstawionych przez skarżącą dokumentów medycznych nie wynika by wymagała ona dalszego intensywnego leczenia w postaci rehabilitacji kardiologicznej przez okres kolejnych sześciu miesięcy. Rehabilitacja jest jedną z form tego leczenia i nie trwa w sposób ciągły przez kilka miesięcy. Zalecane skarżącej w karcie informacyjnej leczenia szpitalnego z dnia 26 maja 2017 r. leczenie to w szczególności intensywne leczenie

farmakologiczne, właściwa dieta niskotłuszczowa i zakaz palenia tytoniu oraz leczenie w Ośrodku Wczesnej Rehabilitacji Kardiologicznej szpitala [...] w Ł.. Zwrócić należy także uwagę, że M. L. od dnia 11 listopada 2017 r. powróciła do pracy, a z zaświadczenia wydanego w dniu 23 lipca 2018 r. wynika, że odwołująca się przebywa na turnusach rehabilitacyjnych od dnia 21 czerwca 2017 r., systematycznie co 3 miesiące, przy czym jeden turnus rehabilitacyjny trwa nie więcej niż 24 dni zabiegowe do wykorzystania w okresie 90 dni kalendarzowych. Dodatkowo lekarz medycyny pracy stwierdził brak przeciwwskazań zdrowotnych do wykonywania pracy na stanowisku sędziego. Ponadto zaświadczenie z dnia 20 sierpnia 2018 r. wskazuje, że skarżąca ma możliwość godzenia wykonywania pracy i zabiegów rehabilitacyjnych. Minister Sprawiedliwości wskazał, że dołączona do wniosku dokumentacja została oceniona, wbrew twierdzeniom odwołującej się nie dowolnie, a przez pryzmat doświadczenia życiowego z wykorzystaniem ogólnodostępnej wiedzy medycznej. Ponadto tryb udzielania sędziemu płatnego urlopu dla poratowania zdrowia uregulowany jest w art. 93 p.u.s.p., który nie uprawnia Ministra Sprawiedliwości do zlecenia przeprowadzenia opinii biegłego lekarza przed wydaniem decyzji w sprawie udzielenia takiego urlopu. W ocenie organu podniesione przez odwołującą się w kwestie dotyczące organizacji pracy wydziału, w którym orzeka nie mogą przemawiać za udzieleniem płatnego urlopu dla poratowania zdrowia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie jako pozbawione uzasadnionych podstaw nie zasługiwało na uwzględnienie.

Podstawę prawną uwzględniania lub też odmowy uwzględniania wniosku o udzielenie płatnego urlopu dla poratowania zdrowia regulują przepisy ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych. Zgodnie z art. 93 § 1 przytoczonej ustawy, sędziemu można udzielić płatnego urlopu dla poratowania zdrowia w celu przeprowadzenia zaleconego leczenia, jeżeli leczenie to wymaga powstrzymania się od pełnienia służby. Jak stanowi § 2 omawianego przepisu, urlop dla poratowania zdrowia nie może przekraczać sześciu miesięcy. Z kolei

zgodnie z § 3. urlopu dla poratowania zdrowia udziela Minister Sprawiedliwości. Stosownie do § 4. w przypadku odmowy udzielenia urlopu dla poratowania zdrowia sędziemu przysługuje w terminie 14 dni od dnia otrzymania odmowy odwołanie do Sądu Najwyższego.

Obecne brzmienie przytoczonego wyżej przepisu wynika z jego modyfikacji dokonanej na podstawie ustawy z dnia 11 maja 2017 r. o zmianie ustawy o krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury, ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2017 r., poz. 1139). W poprzedniej wersji art. 93 § 1 p.u.s.p. nie wymieniał w swojej treści przesłanek udzielenia takiego urlopu. Dodatkowo decyzje Ministra Sprawiedliwości nie podlegały kontroli sądowej. Ustawodawca decydując się na dokonanie powyższej modyfikacji, wskazał w uzasadnieniu projektu zmiany ustawy (druk sejmowy nr 1406, Sejm VIII kadencji), że znowelizowane przepisy określają Ministrowi Sprawiedliwości, który udziela urlopu dla poratowania zdrowia, przesłanki ustawowe udzielenia tego świadczenia w sposób analogiczny, jak dla innych grup zawodowych posiadających takie uprawnienia. Urlop udzielony sędziemu dla poratowania zdrowia, jak wynika z uzasadnienia projektu zmiany ustawy, ma służyć przeprowadzeniu zaleconego leczenia, gdy proces leczenia wymaga powstrzymania się od służby. Tym samym organ podejmujący decyzję w przedmiocie udzielenia bądź odmowy udzielania urlopu dla poratowania zdrowia, powinien otrzymać od wnioskodawcy odpowiednią dokumentację medyczną, z której będzie wynikała konieczność udzielenia tego typu świadczenia.

W dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego pojawiającym się na kanwie już zmodyfikowanego stanu prawnego wysnuwano tezy, że decyzja Ministra Sprawiedliwości w przedmiocie udzielenia sędziemu urlopu dla poratowania zdrowia nie jest decyzją uznaniową (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2018 r., III KRS 1/18). Sąd Najwyższy w składzie orzekającym w niniejszej sprawie, wyrażonego wyżej poglądu nie podziela. Wprowadzenie sądowej kontroli decyzji nie zmienia natury prawnej kompetencji Ministra Sprawiedliwości, który „może udzielić” urlopu. Ustawa wyraźnie rozróżnia sytuacje, w których rozstrzygnięcia mają charakter obligatoryjny od sytuacji fakultatywnych. Logiczno-językowa oraz celowościowa wykładnia przepisu art. 93 § 1 p.u.s.p. skłania do

przyjęcia poglądu, że jakkolwiek przyznaje on Ministrowi Sprawiedliwości swobodę uznania w udzielaniu urlopu dla poratowania zdrowia, to jej granice wyznacza zakaz dowolności (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 stycznia 2019 r., I NO 15/18).

Jak wyżej wskazano, decyzje Ministra Sprawiedliwości dotychczas nie podlegały kontroli sądowej, dlatego też należy zadać pytanie, jakie należy w sprawie stosować przepisy proceduralne, biorąc pod uwagę, że zakres postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawie z odwołania sędziego na odmowę udzielenia urlopu dla poratowania zdrowia nie został w p.u.s.p. uregulowany. Problematyka powyższa została już poruszona w orzecznictwie Sądu Najwyższego (zob. przytoczone wyroki Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2018 r., z dnia 15 stycznia 2019 r.). Niewątpliwie do postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawach z odwołań od decyzji Ministra Sprawiedliwości odmawiających udzielenia urlopu dla poratowania zdrowia stosować należy odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej. Powyższe warunkuje sposób wyznaczenia granic rozpoznania przez Sąd Najwyższy sprawy zainicjowanej odwołaniem uczestnika postępowania. Stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw, a z urzędu bierze pod rozwagę tylko nieważność postępowania. Z art. 398³ § 1 k.p.c. wynika, że odwołanie można oprzeć na podstawie naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie lub też na podstawie naruszenia przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Z art. 398³ § 3 k.p.c. wynika ponadto, że podstawą odwołania nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów.

Przechodząc do merytorycznej oceny odwołania M. L. już w pierwszej kolejności zauważyć należy, że skarżąca w zasadzie nie formułuje w sposób należyty zarzutów, poprzez wskazanie przepisu, który w jej ocenie został naruszony przez organ, jak również nie określa na czym owe naruszenie polegało. Jednakże wnikliwa analiza treści odwołania wskazuje, że skarżąca kwestionuje w swoim odwołaniu stanowiące podstawę wydanej decyzji dokonane przez organ ustalenia faktyczne jak również ocenę zaświadczeń lekarskich. Zauważyć jednak należy,

jak już wyżej wskazano, że podstawą odwołania nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.). Ta zaś okoliczność jest już wystarczająca dla oddalenia odwołania M. L..

Niemniej jednak odnosząc się do zarzutów odwołującej się, wypada wskazać, że zgodnie z brzmieniem art. 93 p.u.s.p. i intencją ustawodawcy, przy badaniu zasadności udzielenia sędziemu urlopu dla poratowania zdrowia, Minister Sprawiedliwości powinien poddać analizie następujące przesłanki: musi wystąpić konkretna choroba, która czasowo uniemożliwia wykonywanie obowiązków zawodowych, leczenie tej choroby wymaga czasowego powstrzymania się przez sędziego od pełnienia służby, urlop dla poratowania zdrowia może być udzielony tylko w konkretnym celu, który wiąże się z przeprowadzeniem planowanego leczenia, zleconego przez lekarza, urlop dla poratowania zdrowia musi mieć oparcie w zaświadczeniu lekarskim, urlop taki powinien być przyznany, gdy zaplanowane leczenie rokuje powrót sędziego do pełnienia służby. Zauważyć również należy, że ustawowe wskazanie celu urlopu dla poratowania zdrowia powoduje, że nie należy utożsamiać go z urlopem wypoczynkowym, czy zwolnieniem lekarskim. Prowadzi to dodatkowo do wniosku, że niedopuszczalne jest udzielanie urlopu dla poratowania zdrowia w zastępstwie tych instytucji (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2019 r., I NO 30/18).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy wskazać należy na trafność podjętego przez Ministra Sprawiedliwości rozstrzygnięcia. Z dokumentacji lekarskiej dostarczonej organowi przez skarżącą, a to na niej ciąży obowiązek wykazania zasadności udzielenia urlopu dla poratowania zdrowia, wynika jedynie, że jej stan wymaga leczenia w postaci zabiegów rehabilitacyjnych, jednakże nie zostało w nim wskazane, kiedy mają się one odbyć i jak długo będą trwały. Tym samym brak jest w sprawie okoliczności wskazujących na czasowy brak możliwości wykonywania obowiązków służbowych.

Ponadto jak słusznie zauważył Minister Sprawiedliwości, odwołująca się przebywa na turnusach rehabilitacyjnych od dnia 21 czerwca 2017 r., systematycznie co 3 miesiące, przy czym jeden turnus rehabilitacyjny trwa nie więcej niż 24 dni zabiegowe do wykorzystania w okresie 90 dni kalendarzowych. Dodatkowo lekarz medycyny pracy stwierdził brak przeciwwskazań zdrowotnych do

wykonywania pracy na stanowisku sędziego.

Ponadto zaświadczenie z dnia 20 sierpnia 2018 r. wskazuje, że skarżąca ma możliwość godzenia wykonywania pracy i zabiegów rehabilitacyjnych. W tych okolicznościach odwołująca się nie wykazała, że konieczne jest udzielenie jej 6-miesięcznego urlopu dla poratowania zdrowia, zaś wydane przez Ministra Sprawiedliwości rozstrzygnięcie odpowiada prawu, a dokonana przez niego ocena okoliczności faktycznych i dowodów nie była oceną dowolną.

Kolejną i ostatnią już okolicznością przemawiającą za oddaleniem odwołania skarżącej, są sformułowane przez nią wnioski. Otóż M. L. domaga się uchylenia odmowy dokonanej przez Ministra Sprawiedliwości i przyznania jej płatnego urlopu dla poratowania zdrowia na okres 6 miesięcy. Sąd Najwyższy rozstrzygając w przedmiocie odwołania od decyzji Ministra Sprawiedliwości w przedmiocie odmowy udzielenia płatnego urlopu dla poratowania zdrowia na okres 6 miesięcy, może oddalić odwołanie lub uchylić zaskarżoną decyzję i przekazać sprawę Ministrowi Sprawiedliwości do ponownego rozpoznania lub też uchylić zaskarżoną decyzję i orzec co do istoty sprawy, gdy podstawa naruszenia prawa materialnego jest oczywiście uzasadniona, a odwołania nie oparto na podstawie naruszenia przepisów postępowania lub podstawa ta okazała się nieuzasadniona (art. 398¹⁶ k.p.c.).

W świetle poczynionych wyżej rozważań odwołanie M. L. jest oczywiście bezzasadne.

Po drugie skarżąca w przedmiotowej sprawie nie wskazała konkretnych zarzutów materialnych, czy też procesowych. Skoro zaś jej odwołanie skupia się na kwestionowaniu ustalonego stanu faktycznego i oceny dowodów, to siłą rzeczy odwołująca się musi kwestionować li tylko kwestie proceduralne. Z tego też względu nietrafne wnioski skarżącej o zmianę zaskarżonej decyzji przemawiają za oddaleniem odwołania, w braku podstaw do wydania przez Sąd Najwyższy rozstrzygnięcia reformatoryjnego. Rozstrzygnięcie takie zapaść może jedynie wyjątkowo, kiedy naruszenie przepisu prawa materialnego jest oczywiste, w tym przypadku art. 93 § 1 p.u.s.p. oraz zasadne jest przyspieszenie postępowania i zmniejszenie jego kosztów. Skoro orzeczenie Ministra Sprawiedliwości, o którym mowa przytoczonym przepisie ma charakter uznaniowy, to niewątpliwie rzadkie

będą sytuacje, w których Sąd Najwyższy mógłby uznać, że naruszenie przepisu art. 93 § 1 p.u.s.p. jest oczywiste.

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c.